

Η πνευματική σημασία της επίσκεψης του Εμμανουήλ Μακρόν στην Αθήνα (Γιώργος Καστρινάκης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 16 Σεπτεμβρίου, 2017

Ο λόγος τὸν ὁποῖο ἐκφώνησε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Γαλλίας, Ἐμμανουήλ Μακρόν, στὶς 7 Σεπτεμβρίου 2017, στὴν Πνύκα, διεπόταν, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος του, ἀπὸ μιὰ **ἐκκωφαντικὴ ἀποσιώπηση**: Ὁ ὑψηλὸς προσκεκλημένος μας, ἐνῶ ἐπεκαλεῖτο διαρκῶς τὸ ἱστορικό (ἐξ αὐτοῦ καὶ συμβολικό) βᾶρος τοῦ χώρου ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐπέλεξε νὰ ὁμιλήσει, **δὲν διέθεσε οὔτε μίαν λέξη τοῦ σὺν σημαντικώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ γεγονότα** τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπιτελεσθεῖ σὺν ἴδιον ἀκριβῶς σημεῖο τῆς Ἀθήνας: Στὴν ὁμιλία-ὁρόσημο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, ποὺ ἀπηύθυνε ὁ **Ἀποστόλος Παῦλος** πρὸς τοὺς τότε κατοίκους τῆς πόλης.

Οὔτε μίαν λέξη! Ὑπῆρχε μόνο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Δήμου, ἡ μετοχὴ στὴν πολιτικὴ ἐξουσία, ὁ «δημόσιος χώρος» νοούμενος ὅμως μόνο ὡς πλαίσιο - ὄχι ὡς περιεχόμενο.

Ὑπῆρχε δηλαδὴ μόνο ἡ **ἀποϊέρωση**; Καὶ ὅμως, ὄχι ἀκριβῶς: Μὲ ἀφορμὴ τὸν παρακείμενο Παρθενῶνα ἢ «ιερότητα», ὡς λέξη, ἐκφωνήθηκε κάποια στιγμή. **Μιὰ ἱερότητα ὅμως ἀύστηρὰ ὀριοθετημένη στὴν προχριστιανικότητα** - μιὰ ἱερότητα σὰ νὰ λέμε ἀποστειρωμένη, σήμερα, ἀπὸ τὴν παραμικρὴ ἐνσυναίσθηση εὐθύνης: Μόνη αὐτή!

«Ἡ Ἑλλάδα» μᾶς εἶπε ὁ γάλλος πρόεδρος, «ὑπάρχει πάντα, μυστικά, μέσα στὴν καρδιὰ καθενὸς εὐρωπαίου». **Ποιὰ Ἑλλάδα, ὡστόσο; Ὅχι πάντως αὐτὴ ποὺ ὄρισαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες...** Διότι βεβαίως τὴ **χριστιανικὴ ταυτότητα, γιὰ τὸν τόπο αὐτό, τὴν προέκριναν οἱ (τότε) κάτοικοί του - ὄχι ἀπλῶς αὐτόβουλα, μάλιστα, ἀλλὰ μὲ τεράστιο προσέτι καὶ τὸν φόρο αἵματος.**

Ὅχι ἐν γένει ἀποϊέρωση, ὁπότε: Στὸ μήνυμα τοῦ **διαφωτιστῆ** ἐπισκέπτη μας, ἡ παρότρυνση εἶχε νὰ κάνει, εἰδικά, μὲ **ἀποχριστιανισμό**.

Γιὰ νὰ μὴ μείνει καμμία ἀμφιβολία, κιόλας, ὅτι τὸ «ζητούμενο» ἦταν ἀκριβῶς ἐτοῦτο, ἢ δημηγορία τοῦ «διανθίστηκε» μὲ μιὰ ἀκόμα πιὸ ἀπερίφραστη ἀναφορά: Ἀνάμεσα σὲ ὅλα τὰ γραπτὰ ποὺ μᾶς κατέλειπε ὁ Γιώργος Σεφέρης ἐπιλέχθηκε, γιὰ νὰ ὑπογραμμιστεῖ, μονάχα ἐκεῖνο σὺν ὁποῖο ὁ ποιητὴς μᾶς βεβαιώνει ὅτι «δὲν ὑπάρχουν θαύματα, τὰ θαύματα ὑπάρχουν μόνο μέσα μας».

Ἐδῶ ἄς σταθοῦμε μία ἢ δυὸ στιγμές: Εἶναι κυρίως αὐτὸ ἄραγε ὁ νομπελίστας μας; Μά, ἂν ἦταν ἔτσι τότε σύσσωμη ἡ «προοδευτική» μας... ἰντελιγκέντσια δὲν θὰ εἶχε λόγο νὰ τὸν κατατάξει στοὺς... ἐχθροὺς τῆς τάξης της. Ὁ Γιώργος Σεφέρης, κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια, προπηλακίζεται σὲ ἐπίπεδο Πανεπιστημίων καὶ «ἐγκρίτου» Τύπου τῆς πατρίδας μας ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ συνολικὴ του ἀνάγνωση διόλου δὲν συνοψίζεται σὲ ὅ,τι τὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀθηνῶν (ποὺ προφανῶς βρίσκεται πίσω ἀπ' τὴν ὑπόδειξη τοῦ χωρίου αὐτοῦ) ἀναμφίβολα... θᾶθελε.

Ὅσο γιὰ τὴ στάση τώρα, ὄχι τοῦ Σεφέρη, τοῦ ἴδιου τοῦ Μακρόν μπροστὰ σὲ αὐτὰ καθεαυτὰ τὰ θαύματα, ἀφοῦ λοιπὸν τὰ ἀποκηρύσσει ἀπ' τὴ ζωὴ του, τὸ ἐρώτημα ποὺ μένει εἶναι γιατί... ἐπὶ τέλους δὲν τὰ ἀποσύρει ἐπίσης ἀπὸ τὸ λόγο του: Ποιὰ ἀνάγκη ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ὠθεῖ, μετὰ ἀπὸ τρεῖς ὀλάκαιρους αἰῶνες Διαφωτισμοῦ, νὰ μᾶς τὴν ξαναδιαλαλήσει τὴ γνωστὴ ἀπόρριψη;

Μήπως ἡ ἀνάγκη ν' ἀρθρωθεῖ μιὰ λέξη πάνω στὴν ὁποία - ἔστω καὶ παριστώντας πῶς τὴ διαγράφει, τάχα - νὰ ἀξιωθεῖ νὰ ξανακυματίσει ἡ ρητορικὴ του; Ἡ ψυχὴ, δηλαδή, τοῦ ἀνθρώπου (ἐαυτῶν καί... ἐκείνου!) μέσα ἀπὸ «λαθρακοὲς» μόνον σὰν αὐτὴ νὰ ἐπανασκίρτησε στὸν ἀχὸ νοήματος;...

Ἄν ἐξετάσουμε, τώρα, τὸ θέμα μας μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ἐπικαιρικοῦ του ὀρίζοντα (αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο κυρίως καταγίνεται ἡ πολιτικὴ βιοτὴ) προβαίνει χρῆσιμο νὰ θυμηθοῦμε ὅτι τὸ καθορισμένο ἀντικείμενο τῆς ἐν λόγω ἐπισκέψεως ἦταν τὸ οἰκονομικὸ πρόβλημα τῆς χώρας μας.

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα λοιπὸν αὐτό, προβαίνει ἐντυπωσιακὴ ἡ ἀπώλεια (ἐκ μέρους τῆς κρατούσας φιλοσοφίας τῆς ἐποχῆς, τὴν ὁποία κομίζει καὶ ὁ Ἐμ. Μακρόν) τῆς συνάφειας μεταξὺ Αἰτίων καὶ Αποτελεσμάτων: Ὁ κυρίαρχος λόγος μᾶς προτείνει, εἶδαμε, τὴν ἐπανάπαυση σὲ μιὰ μετα-χριστιανικὴ «ιερότητα» - σὲ ἓνα «νόημα», συγκεκριμένα, τὸ ὁποῖο δὲν συνεπάγεται τὴν ἀνάληψη ἔστω καὶ τῆς ἐλάχιστης ὀφειλῆς. Κι αὐτό, ὡς... ὁδὸ διαφυγῆς ἀπὸ ἓνα πνευματικὸ βασικὰ πρόβλημα τὸ ὁποῖο ἔχει φτάσει στὸ σημεῖο νὰ προβάλλεται ἀκόμα καὶ στὸ πεδίο τῆς Οἰκονομίας - καὶ νὰ προβάλλεται, ἀκριβῶς, μὲ τὴν ἀπτὴ ὄψη τῆς...μετρήσιμης ὀφειλῆς/χρέους.

Μωραίνει Κύριος (ὡς γνωστόν) ὃν βούλεται ἀπωλέσει. Τὸν μωραίνει ἀκόμα καὶ ὅταν πρόκειται - καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ζητήματα - γιὰ ἓναν προδήλως εὐφυέστατο ἄνθρωπο.

Ἐναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος θρηνεῖ μὲν γιὰ τὶς φυσικὲς καταστροφὲς στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, δὲν διερωτᾶται ὅμως ποτὲ μήπως ὑπάρχει - καὶ ὅμως - ἡ δυνατότητα τοῦ θαύματος νὰ μένει μιὰ γῆ εὐλογημένη μακριὰ ἀπὸ πολλοὺς ἐκ τῶν φόβων ἐτούτων.

Ἐναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἐπαγγέλλεται μὲν τὴν κραταίωση τῆς Δημοκρατίας στὰ μέρη

του, δὲν ἀναρωτιέται ὅμως οὐδέποτε ποῦ πήγαν οἱ ἐπαγγελίες γιὰ ἕναν κόσμον τοῦ Δίκαιου Μοιράσματος – ἀπ’ τὶς ὁποῖες οἱ ἄνθρωποι μιᾶς μόλις γενιᾶς πρὶν ἀπ’ τὸν ἴδιο συνεπαίρνονταν ἕως ἀκόμα καὶ βαθμοῦ θυσίας.

Ἐναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἀρκεῖται, δηλαδή, νὰ ὑπόσχεται ἕνα Μέσο χωρὶς μιὰ στιγμή νὰ σπαράζει πὺ δὲν βρίσκει πουθενὰ (πουθενά! μέσα σὲ μιὰ ἀνίερη λοιπὸν οἰκουμένη) νὰ ὑποσχεθεῖ ἕναν **Σκοπὸ**.

Ἐναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος δὲν θὰ σταθεῖ ποτὲ νὰ ρωτήσῃ πῶς συνέβη ὁλοῦθε τριγύρω του νὰ ἐξελίσσει μιὰ διαρκῶς εὐρυνόμενη Ἀπώλεια Ἐλευθερίας (καθὼς μὲ αὐτὸ ἀκριβῶς ἰσοδυναμεῖ ἡ «νεοφιλελεύθερη» ἐργασιακὴ συνταγή). Δηλαδή ἡ Ἱστορία μας «αὐτανδρῆ» νὰ ὀπισθοδρομεῖ ἀπερίφραστα – ἐν σχέσει πρὸς τὴν, χριστιανικὰ κυοφορημένη, προοδεύουσα ἐποχὴ τῆς.

Ἐναν ἄνθρωπο, ἐν τέλει, ὁ ὁποῖος **δὲν θὰ μπεῖ οὔτε μιὰ φορὰ στὸν πνευματικὸ κόπο νὰ ἐντοπίσει τὸ νόημα τῆς ζωῆς** (ὑπὸ τὴ σκοπιὰ κατὰ τὴν ὁποία τὸ ἐξετάζει ἡ πολιτικὴ διαχείριση, ἔστω) ὡς δίλημμα – καὶ μάλιστα, καθοριστικὸ γιὰ τὴν ἐκβαση ὅλων τῶν ἄλλων – ἀνάμεσα στὴν Εὐχαριστία καὶ στὴν Ἀχαριστία.

Ἐναν ἄνθρωπο – ἀκόμα βαθύτερα – ὁ ὁποῖος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ συνειδητοποιήσει οὐδέποτε ὅτι, ὡς **ἔσχατο ὄριο τοῦ πείσματος, ἐλλοχεύει εὐθὺς μάλιστα ἐξ ἀρχῆς ὁ παραλογισμὸς – δηλαδή ἡ αὐτοτιμωρία**. Τοῦ ἴδιου ἢ καὶ ἐνὸς ὀλόκληρου στερεώματος.

Ὅχι δὲν μιλῶ, προσωπικά, γιὰ τὸν Ἐμμανουὴλ Μακρόν. Μιλῶ γιὰ τὸν κάθε ἐκπρόσωπο τούτης τῆς ἀπρόβλεπτα φτωχῆς ἐποχῆς: Μιλῶ κατὰ βάθος γιὰ ὅλους μας.

(Πηγή: "[Αντίφωνο](#)")